

SLOVENE.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejemati velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemati velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.
Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema upravnništvo in ekspedicija, Stolni trg št. 6, poleg „Katoliške Bukvarne“.

Oznaniila (inzerati) se sprejemajo in velja trisporna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.
Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izvenemši nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 42.

V Ljubljani, v ponedeljek 22. februarja 1892.

Letnik XX.

Državni zbor.

Z D u n a j a, 20. februarja.

Dalmatinski poslanec Biankini

in staročeški zastopnik trgovske in obrtne zbornice praške dr. Zucker sta prišla včeraj prvič v poslaniško zbornico ter storila navadno obljubo, prvi v hrvatskem, drugi v češkem jeziku. Dr. Zucker je bil že v prejšnji dobi član poslaniške zbornice, pa je pri zadnjih volitvah propal z drugimi staročeškimi tovariši vred. Po odpovedi mladočeškega poslanca Nemca izbrala ga je staročeška večina trgovske in obrtne zbornice v Pragi in on je sprejel to volitev, vsled katere imajo Staročeši poleg velikih posestnikov v državnem zboru zdaj trojico zastopnikov so: Dostal, Pollak in Zucker. Proti izvolitvi dr. Dostala je bil vložen od mladočeške stranke protest, vendar je bila včeraj potrjena, dasi sta ji dr. Brzorad in dr. Slavik hudo oporekala.

Dr. Zucker je pred sklepom včerajšnje seje izjavljal, da se pridružuje državnopravnim zavarovanjem, katera so šestokrat povdarjali zastopniki kraljevine češke pri svojem vstopu v državni zbor (Oporekanje in smeh na levi, odobravanje na desnici.)

K enaki izjavi oglašil se je v hrvatskem jeziku novi dalmatinski poslanec Biankini, ki je govoril tako:

„Visoko predsedništvo! Stopivši vsled fuktičnih okolištin v poslaniško zbornico državnega zbora smatram za svojo dolžnost izjaviti, da s tem ne mislim ni najmanj prejudicirati državnopravnemu položaju kraljevine Dalmacije, ki je po svojem državnem pravu del hrvatske države.

Hrvatsko državno pravo opira se na pogodbe iz l. 1527 in 1712. V prvem omenjenih dveh let izbrali so stanovi in redovi hrvatski Ferdinanda I. iz Habsburške hiše za kralja hrvatskega, v drugem pa so pritrdili pragmatični sankciji. V enem in drugem činu je veljala Dalmacija kot nerazdružen

del Hrvatske. Ko je bil Ferdinand I. izbran za kralja, izdal je stanovom in redovom pismo, v katerem slovesno obeta, da hoče vzdržati neoskrunjeno slobodo hrvatskega naroda; Karol III. (VI.) pa, ko je prejel odlok deželnega zbora gledé pragmatične sankcije, je izdal stanovom in redovom diplomu, s katero Hrvatski potrjuje vse njene pravice, posestva in svobode.

V enem in drugem slučaju se je toraj sklenila dvostranska pogodba med kraljem in neodvisnim zastopstvom hrvatske države.

Po padcu beneške republike, ki si je bila osvojila Dalmacijo, se ona povrne pod žezlo svojih starih kraljev na podlagi hrvatskega državnega prava; in na podlagi istega prava so zasedli avstrijski cesarji kot hrvatski kralji Dalmacijo.

Po tej izročitvi Dalmacija v istini ni bila združena s Hrvatsko, ali zato ni zgubila svojega prava. Hrvatski deželni zbori so vedno in neprestano zahtevali, da naj se to pravo oživotvori. Zadošča spominjati na člen 6. iz l. 1802, člen 5. iz l. 1807, člen 15. iz l. 1840, člen 9. iz l. 1845, člen 5. iz l. 1848, na adresu hanske konferencije in na vse adrese hrvatskih deželnih zborov od l. 1861 naprej. To je zahteval tudi dalmatinski deželni zbor v svojih adresah od l. 1870 in 1871; ta zahteva, osnovana na državnem pravu, dela načelno točko v programu deželnozbornske večine v Dalmaciji. Predniki Nj. c. kr. apostolskega Veličanstva cesarja in kralja Franca Josipa I. in Nj. Veličanstvo samo priznavali so pri mnogih prilikah in sicer na najizrazitejši način pravico Dalmacije do združenja s Hrvatsko. Naj omenjam § 73. državne ustave z dné 4. marca l. 1849, cesarskega patenta z dné 7. aprila l. 1850, Najvišjih ročnih pisem z dné 5. dec. l. 1860 in 20. februarja l. 1861 do bana Josipa Šokčevića, zadnje točke III. člena cesarskega patenta z dné 26. februarja l. 1861, katera točka ni bila nikdar uničena, in katera bi se brez dovoljenja hrvatskega deželnega zbora tudi uničiti ne mogla, kraljevih odpisov hrvatskemu saboru z dné 26. febr. l. 1861,

8. novembra l. 1861, 2. novembra 1865, 27. febr. l. 1866, slednjič kroninega odpisa z dné 6. junija l. 1867 in §§ 65. in 66. ogersko-hrvatske pogodbe, po katerih je Dalmacija nerazdružen del Hrvatske, da nič ne rečem o naslovu hrvatskega sabora, hrvatskega bana in hrvatske vlade, kateri naslov ni in ne more biti prazna reč.

Vsled tega je jasno, da je Dalmacija samo začasno zastopana v državnem zboru, in da bi morala po naravnem in pozitivnem pravu izbirati svoje zastopnike v hrvatski sabor. Prepričan sem, da je lojalna bramba zakonitega in nezastarelega hrvatskega prava ni samo na korist in blagostanje hrvatskih dežel, ampak tudi celoskupne monarhije.

To vam je, častiti gospodje zastopniki, moje politično veroizpovedanje. Temu prepričanju udan do smrti stopam danes po božji in narodovi volji v to visoko zbornico in samo s tem prepričanjem želim in trdno sklenem zapustiti jo, kedar mi bode odločeno. Dixi et salvavi animam meam.“

Ker je Biankini levičarjem predolgo govoril, zaganjali so pogosto velik vrišč, ki je pripravil predsednika k opominu: „Gosp. poslanec! prosim Vas, da se ob kratkem izrazite, za izjavo potrebuje se le malo besed.“

Biankini govori dalje; in ker je nekatere številke čital iz svojega spisa, za kar si je pa izprosil predsednikovega dovoljenja, tekli so nekateri povedat predsedniku, da svoj govor bere.

Predsednik pozvoni in pravi: „Nikakor ne morem dovoliti, da bi kaj čitali.“ Slovanski poslanci so ugovarjali in klicali: „Saj ima pravico govoriti; on daje samo izjavo.“ Na levi pa so se čuli glasovi: „Mirujte!“ Ker Biankini govori še dalje, mu predsednik odtegne besedo, na veliko radost levičarjem.

Biankini ni razumel predsednika in ni vedel, da mu je beseda vzeta ter je govoril svojo pot, predsednik pa je svoje zvončkal, kar se G h o n oglasi: „Zakaj ne spoštujete besede predsednikove?“ Po teh besedah nastane silen hrup in vrišč po celi

LISTEK

Kateri narod je najpogumnejši?

(Iz ruščine.)

Ivana Petroviča Vjeterko so začeli jako hudo tiskati upniki. Ves božji dan zvonec ni prestal, kakor pri tramvaju. Pravi se; povedali bomo vsakemu zvonikarju, kateri začne bati „plat“ zvona — „da ga ni doma“ — toda tudi tu je neprijetno strašiti se po vsakem zvonjenju. Saj ni treba hoditi odpirat, toda upniki, to so prave stenice, klopi in trtna uš... če vsedejo, ne bodeš se jih znebil — in baš tako tudi upnik. Če začne zvoniti, neprustane, misleč, da je v zvoniku v dan Vstajanja, ko zvon odmeva in se razlega po cerkvenem obredu ves dan.

Ali naglo šine Vjeterki dobra misel v glavo. „Saj bodo jenjali zvoniti“ — vslikne veselo, in se loputne na čelo, in položivši na mizo list papirja, razločno napiše: „Tu so kozé!“

Na to odide Vjeterka na stopnice ter prilepi list na duri. „No, zdaj bom imel mir.“ A v istini ni nihče pozvonil dopoldne.

Prvi je prišel upnik čevljar, rodom Nemec. Že je hotel potegniti za zvonilo, ugleda usodni napis.

Nemec jo je tako hitro popihal, kakor bi se bili za njim usuli francoski lovski psi.

Prisopiha do kopališča, najme si kabino in skopavši se, gre k zdravniku vprašat, ali mu ne preti kužna bolezen.

Doktor mu predpiše bobkove in črešnjeve kapljice v pomirjenje in še nekoliko razkužilnih zdravil. Nemec se umiri in gre domov.

Za njim pride Francoz, lasničar, kateremu je bil Vjeterka dolžan za robce, vonjavke, kolonjsko vodico, pomade, rokavice in raznovrstno toaletno drobnjavo.

Francoz prečita napis, napubanči čelo in vslikne: „Sacrebleu!“ ter zbeži. Ko prihiti v svojo prodajalnico, dá se pošvrkati s kolonjsko vodico.

„Fi!... Bil sem blizu kóz!“

Na to pride ruski kupec, trgovec z lesom in drvimi, prečita in začne premišljevat: „Hočem li pozvoniti ali ne? Vsaj so tu kozé... Nu, kaj mi je pa do lepote, kaka škoda neki, če me zaznamujejo?“

Že hoče potegniti, kar se spomni: „Kaj pa, če se žena nalezle od mene kóz! Sopraga moja je prava krasotica. Kaj lahko bi se znebil strahu pred ljubimci... E, čemu bi jo pačil, rajši sebe.“

Zasuče se na stopnicah, zapusti hišo, sreča pri-

jatelja in pozabivši na kozé, gre ž njim pit čaj v čajnico.

Prikaže se Anglež, kateremu je bil Vjeterka dolžan za železne postelje, neprodorne omare in za jeklene dirkalnice, kajti žena in otroci so bili strastni drsalci po ledu.

„Oho!... kozé!... Nalezljive... toda...“

Anglež preskakuje kar po štiri stopnice in hiti v bolnišnico.

„Zelja moja je, da mi cepite kozé.“

In v istini mu jih stavijo.

„Zdaj sem osiguran in smem vsaj med ljudij.“

Za njim pride žid. Temu je bil Vjeterka dolžan precejšnjo svoto na menjico.

Prečitavši napis se nasmeje in pozvoni. Odpró mu.

„Tu imamo kozé.“

„Wie hajsst!? Kaj me to briga? Kozé so kozé, a, veksle je veksle. Prosim, izvolite vsprejeti...“

„Ni denarja.“

„Nu tedaj — samo povejte... potem pridejo stoprav kozé...“

Žid odide k beležniku.

Iz tega kratkega obrazca je razvidno, da so najhrabrejši narod na svetu — židje. A. S.

biši, poslanec Spinčič pa Ghonu odgovori: „Saj govornik ne ume besedice nemški!“ Klici: „Zakaj mu pa ne poveste, da nima več besede?“ Ropot je čedalje večji in čujejo se glasovi: „Zaključite sejo!“ Mladočeški poslanec Krumbholz kričačem kliče: „Idite ven, če Vam to ne ugaja!“

Ko se malo poleže vrišč, med katerim je Biankini še zmerom govoril, pravi predsednik: „Gosp. poslanec Biankini, vzem sem Vam besedo; kličem Vas torej k redu!“

Biankini je med tem dovršil svoj govor ter se usedel med živahnim odobravanjem in glasnimi rok-ploski čeških in hrvatskih poslancev.

Pred današnjo sejo se je Biankini pri predsedniku pritožil, da ga je včeraj poklical k redu ter si vnovič izprosil besede, katero mu je dr. Smolk a pred dnevnim redom tudi podelil. Reklo se je, da govori danes nemški in da popravi svojo izjavo. Ali Biankini je govoril zopet hrvatski tako:

„Visoka zbornica! Včeraj sem prvokrat govoril v tej visoki zbornici, in govoril sem hrvatski, da akažem dolžno čast svojemu hrvatskemu narodu in da se nekako spominja, da smo tukaj vsi enaki, da naš hrvatski narod ni manj vreden od nemškega. Nemci so napravili vrišč, in ker jim drugače ni bilo mogoče zabraniti hrvatskega govora, so me po krivem zatožili predsedniku, da berem, samo iz tega uzroka, da mi vzame besedo. To predsedniku ni bilo mogoče, ker sem bil svoj govor izvršil, ali poklical me je na red. Ker se ta poziv na red opira na krivični temelj, in ker morejo vsi Slovani in Tirolci, kateri so okoli mene stali, pričati, da nisem čital, hočem to tukaj konstatirati, od nepristranosti gospoda predsednika pa pričakujem, da slovesno prekliče svoj poziv k redu.“

Tudi tem besedam je sledilo živahno odobravanje med slovanskimi poslanci, ki je postalo pa še burnejše, ko predsednik pravi: „Poslanec Biankini zagotavlja, da v včerajšnji seji svoje izjave ni čital, ampak le svoj spis v rokah imel. Ker so to potrdili mnogi gospodje, ki so stali prav blizu pri g. poslancu, prekličem poziv k redu, ki sem ga bil dal poslancu Biankiniju.“

S tem je bila reč za obe stranki povoljno rešena. Biankini je še mlad poslanec, drugih tovarišev iz Dalmacije pa ni tukaj, da bi se bil o svojem koraku prej z njimi posvetoval, razven Perića, ki pa tudi nima dosti več izkušnje, kakor Biankini.

Dalmatinski poslanci v javnem zboru niso dali nobenih izjav glede državnega prava-hrvatskega, ampak so le v klubu naznanjali, da si glede državno-pravnega stališča med Hrvatsko in Dalmacijo pridržujejo prosto roko in da jim klub ne sme in ne more braniti, ako se jim bode zdelo potrebno, v tem oziru kaj ukreniti.

Biankini je to izjavo prvi spravil pred zbornico; ali je prav imel, ali ne, o tem si ne prisvojamo nobene sodbe, ampak jo prepuščamo dalmatinskim poslancem, katere to v prvi vrsti zadeva.

Nekaj bi pa vendarle opomnili. Ko so l. 1879 Staročehi in leta 1891 Mladočehi stopili v državni zbor, dali so tudi oni svoji izjavi, v katerih poudarjajo, da se s svojim vstopom ne odpovedo državnemu pravu češkemu. Ti izjavi so pa oni izročili g. predsedniku pismeno in ga prosili, da sta se prečitati.

Tako sta ostali v večni spomin v zapisniku državnega zbora.

Ko bi bil g. Biankini vprašal, kako naj učini s svojo izjavo, bi se mu bilo gotovo svetovalo, da najposnema Čehe in svojo izjavo izroči pismeno ter predsednika pripravi, da jo veli prečitati. Biankini je predsedništvu res tudi pismeno izročil svojo izjavo, ali predsednik mu je delal zapreke, češ, da ne vé kaj z njo storiti, in Biankini je takoj odje-njal, namesto da bi se bil skliceval na prav enak slučaj čeških poslancev in od predsednika za-se zahteval enak ozir, kakoršnega je imelo predsedništvo zanje.

Tako se je pa vsa reč razkadila in v zapisniku bodo potomeci našli le opazko, da je dobil Biankini besedo k neki izjavi, ne da bi vedeli, kaj, zakaj in kako je to izjavil, ako tega slučajno ne izvedo kje drugje.

Davčna prememba in davčne podpore.

Finančni minister je včeraj izročil zbornici že zdavnej obljubljeni načrte gledé nove vravnave naših davkov. Splošnji pregled objavili ste v posebnem telegramu, posamezne dele pa bo mogoče raz-

pravljati le na podlagi dotičnih predlogov samih, ki so bili danes razdeljeni med poslance.

Zato tukaj ne govorim obširneje o njih, ampak le omenjam, da so besede ministrove vzbujale večkratno živahno pohvalo, ki mu je zlasti na koncu njegovega govora prihajala od vseh strani. Menda že v prvi seji po Veliki noči pridejo ti načrti k prvemu branju ter se izročé davkarskemu odseku v pretres in poročevanje.

Ker so jako obširni in vse želi, da bi bili prej kot mogoče rešeni, utegne davkarski odsek postati permanenten in zborovati tudi med počitnicami, kakor je bilo to sklenjeno gledé kazenskega odseka. Reč bode sevéda konečno dognana še le po Veliki noči, ker se celó kazenski odsek voli tudi še le po Veliki noči, dasi je minister Schönborn že včeraj naznanjal zbornici, da sta dotična sklepa poslaniške in gospodske zbornice od cesarja že potrjena.

V današnji seji so bile na dnevnem redu državne podpore za razne poškodovane okraje in za državne uradnike. Za prvo se je dovolilo 360.000 gld., kar se je zdelo raznim govornikom premalo, ker so škode v nekaterih krajih jako velike. Govorila sta češka poslanca Lang in Purghart, ki je ob koncu svojega govora rekel, da bode skoraj tudi konec Avstrije, ako propade dežela češka. Podpredsednik Chlumecky, kateremu je grof Hompeš naznanil te besede, zagrozil je govorniku, da hoče pogledati stenografski zapisnik in ga poklicati k redu. Nastal je vrišč, zlasti se je dr. Vašaty hudoval nad grofom Hompešem, da hodi ovajat predsedniku, kakor da bi sedel v šoli. Purghart je ponavljal svoje besede, iz katerih se je podpredsednik prepričal, da ne zasluži nobenega karanja, pač pa je bil zaradi zabavljivih klicev k redu poklican dr. Vašaty.

Govorili so še Seichert, vladni zastopnik Braunhofer, Kaiser, Formanek, Czeck in poročevalec dr. Kathrein. Med deželami, za katere je zlasti odmenjena ta podpora, ni naštetá dežela Kranjska, dasi so bili naši poslanci tudi zánjo stavili nujni predlog, ki je bil z drugimi predlogi sprejet. Vprašali so torej ministerskega predsednika, zakaj ni imenovana tudi naša dežela, ter od njega zvedeli, da se to zaradi tega ni zgodilo, ker od dotičnih uradov ni dobil nobenih izkazov o škodah in o potrebi prebivalstva. Okrajno glav-arstvo v Radovljici bi bilo pač lahko sestavilo dotična poročila in jih po deželni vladi predložilo ministerstvu, ne da bi ga bilo v ta namen še posebej pozivljati. Pričakujemo, da bode zamudo prej ko mogoče popravilo, ker je ministerski predsednik rekel, da je mislil na Kranjsko in da hrani del podpore tudi zánjo, kadar mu dojdejo potrebni izkazi.

Obširen razgovor je provzročila podpora državnim uradnikom; finančni minister je v ta namen dovolil pol milijona goldinarjev; budgetni odsek pa je ta znesek povikšal na eden milijon. Ali danes je g. minister pred dotično razpravo vstal ter v imenu vlade zagotavljal, da več ne more dati kakor pol milijona goldinarjev, dasi spoštuje sklepe državnega zbora, dasi čísla njegov lep namen, dasi ga boli v srcu, ker več ne more storiti. K tej zadevi je govorilo mnogo govornikov, vsi za celi milijon goldinarjev, ki je bil tudi z veliko večino sprejet. Ali pri odločnem ugovoru finančnega ministra ni pričakovati, da bi ta sklep obveljal; gospodska zbornica ga najbrže zniža na pol milijona, ali pa ga vlada ne izroči v cesarjevo potrjenje. Z ozirom na vse to današnji sklep torej nima posebnega pomena.

Interpelacija.

Včeraj je bilo stavljenih mnogo interpelacij, izmed katerih omenjam le ene, ki zadeva dogodke pri zadnji državnozbornski volitvi v Istri in katero je stavil dr. Bartoli.

Nasprotno je pa Spinčič danes stavil drugo interpelacijo, v kateri se pritožuje o sitnostih in krivicah, ki se godé slovanskemu prebivalstvu v Istri.

Ministerski predsednik je danes odgovarjal na mnoge interpelacije, ki so jih bili mladočeški in nemško-češki poslanci stavili zaradi dogodkov v Liberecu. Ta odgovor češkimi poslancem ni bil po volji, ker ovrguje skoraj vse od njih navedene krivice. Tilšer zaradi tega stavil predlog, naj se prične razgovor o tej interpelaciji, ki pa ni obveljal.

Ob 3/4. uro zvečer se predsednik dr. Smolka poslovi od poslancev, želeč vsem vesele velikonočne praznike (veselost!) in sklene sejo, rekoč, da prihodnjo sejo in dnevni red poslancem naznani pismeno.

Politični pregled.

V Ljubljani, 22. februarija.

Notranje dežele.

Češko-nemška sprava. Nemci preté, da izstopijo iz pravne komisije deželnega zbora, ako Staročehi in veleposestniki ne bodo hoteli priésti z razdelitvijo okrajev in vlada ne bode hotela te stvari izvršiti naredbenim potom. Mislimo, da se tega pretenja ne bode nihče bal. — Popolnoma na pravilno stališče se je postavil „Op. Týdeník“. Ta list piše: Če je Nemeem kaj na spravi, naj sami začno spravo delati na Moravskem in v Šleziji, kjer je sprava bolj potrebna, nego na Češkem. Sprava na Moravskem in v Šleziji bi še pogladila pot spravi na Češkem. Brez sprave na Moravskem in v Šleziji se Čehi tudi na Češkem ne morejo pogajati. Sprava pa je mogoča le na podlagi popolne enakopravnosti. Dokler se Nemci ne sprijaznijo s takimi nazori, morajo Čehi čakati.

Ogerski državni zbor. V soboto je bila prva seja ogerskega državnega zbora, ki pa ni bila posebno vesela za vlado. Ogerski ministerski predsednik je precej časa iskal starostnega predsednika. Najprej se je obrnil do Aleksandra Ozanadyja, ki mu je odgovoril, da predsedništvo prevzame le s pogojem, da kralj sam pride v zbor, da ga otvori, ne pa da bi on vodil poslance v kraljevi dvorec, kjer visé črno-rumene zastave. Kralj je tukaj za narod, ne pa narod za kralja. Ker Szapary ni mogel dati takega zagotovila, je moral pozvati drugega poslanca Josipa Madaraszja. Ta je takoj zasel predsedniški stol in pozval najmlajše poslance, da prevzamejo mesta perovodij. Potem je pa v odločnem govoru izjavil, da je pripravljen poslance peljati v kraljevi dvorec, ako ministerski predsednik zagotovi, da se bodo vse zakonito vršile. Po ogerskih zakonih mora kralj zbor otvoriti v prisotnosti samih ogerskih zastavnikov in se morajo pri tem rabiti samo ogerske zastave. Žal, da se je uvela neka razvada, da se pri otvorenju rabijo tudi neogerske zastave. Ker se on hoče ravnati strogo po zakonu, prosi ministerskega predsednika, naj mu zagotovi, da ne bode pri otvorenju neogerskih zastav. Ko je ministerski predsednik izjavil, da se bode vse vršilo, kakor je bilo dosedaj v navadi, je Madaracz izjavil, da starostnega predsedstva prevzeti ne more, ker neče rušiti zakonov. Ker je poslanec Kiralyi, ki bi sedaj po vrsti dobil predsedništvo, bolan, je ministerski predsednik pozval vladnega pristaša Janiczaryja, da prevzame to mesto. Ta je to storil, ali prišedši na predsedniški sedež, je le debelo gledal, ker ni vedel, kaj mu je storiti. Opozicija se mu je smejala. Ministerski predsednik ga je moral opomniti, da naj določi čas za prihodnjo sejo in sejo zaključí, ker je tako vse dovršeno, kar spada v prvo sejo. Skrajna levica se je smejala in ugovarjala, da ministerski predsednik poučuje starostnega predsednika. — Tu se je pokazalo, da hoče opozicija z vso odločnostjo postopati proti vladi. Zborovanje novega državnega zbora bode vsekako jako burno.

Vnanje države.

Vatikan in Francija. Papež je izdal okrožnico do francoskih katolikov, v kateri jim priporoča, da priznajo obstoječo vladovino. Vsi katoliki naj se združijo na ustavnih tléh in z vsemi ustavnimi sredstvi pobijajo vse zlorabe. V okrožnici se papež izreče proti ločitvi cerkve od države in za konkordatsko politiko. Ta okrožnica francoskim monarhistom ni prav po volji. Pričakovati je, da bode dobrodejno vplivala na razvoj francoskega parlamentarizma. Z njo se bode morda naredil pot novi katoliški republičanski večini. Hitro to sevéda ne bode šlo, ali polagoma pa le utegne priti do tega. Če se sedanji konservativci odrekó svojim težnjam po obnovljenju monarhije in se njim pridružijo zmernejši republikanci, pa je v zbornici zanesljiva konservativna republikanska večina. Pričakovati je to tembolj, ker morajo vsi zmernejši republikanci spoznati, da z radikalcí hoditi ne morejo, s sedanjimi dvomljivimi večinami pa se ne dá doseči nobena stalnost in vedne ministerske krize slabé državo.

Francija. Razširjajo se razne kombinacije o sestavi ministerstva. Za predsednike imenujejo se Ribot, Ferry, Meline, Constans, Freycinet in še nekaj drugih mož. Govori se, da bode v novem ministerstvu vsekako več sedanjih ministrov, samo o Fallières-u, Barbey-u in Guyot-u je bajé gotovo, da ne bodo več poklicani v novo ministerstvo. Največ verjetnosti ima bajé novica, da bode novi ministerski predsednik Ribot in da Freycinet ostane vojni minister. Posebno Freycineta bi predsednik republike rad obdržal v ministerstvu, ker ni drugega civilista, ki bi mogel voditi vojno ministerstvo, za generala pa republičani prav ne marajo, ker se bojé, da bi poskušal napraviti kak prevrat, kakor ga je Boulanger. Constans se je bajé izjavil, da bi vstopil v ministerstvo, sestavljeno iz novih mož, ali z dosedanjimi ministerskimi tovariši pa ne mara več vkupe delovati.

Nemčija. Sedaj tudi vsi liberalni listi priznavajo, da pruska zbornica poslancev gotovo vsprejme novi šolski zakon. Vse peticije liberalcev bodo zastoj. Da bi to predlogo pokopali, poskusiti hočejo novo sredstvo. Bismarcka bajé pregovarjajo, da bi prišel

v gospodsko zbornico in on na čelu liberalne stranke začel boj proti novemu šolskemu zakonu. Najbrž pa bivši kancler ne bode poslušal glasov svojih prejšnjih nasprotnikov, to tem manj, ker tudi ni dosti upanja, da bi kaj opravil. Člani gospodske zbornice se ne bodo upali upreti odločni volji cesarjevi, naj jih k temu prigovarja tudi knez Bismarck sam.

Izvirni dopisi.

Iz Št. Petra na Krasu, 20. februarija. Odboru podružnice sv. Cirila in Metoda je častiti gospod Matej Pintar, bivši prvomestnik „Pivške podružnice“ izročil 12 gld. 60 kr., kateri znesek je častiti gosp. pri neki priliki v Postojni nabral. Za ta donesek izreka odbor imenovanemu gospodu, kakor tudi vsem tistim, kateri so ta donesek darovali v korist družbe sv. Cirila in Metoda, najtoplejšo zahvalo.

Iz Spodnje Savinjske doline, 20. februarija. Dekan Potočnik.) Svojega listka „Slovensko-konservativno časopisje“ dali bi slobodno, par tisoč odtisov natisniti, da bi popolnega poslali vsakemu Slovencu, ki zna več, kakor svoje ime podpisati. Kako vse bolj zanimljivi bi bili naši časniki, da bi jim njihovi prijatelji urneje in goščeje poročevali. Pa le prerado so zgodji, da drug drugemu prepušča to narodno delo, poslednjič ga pa nobeden ne opravi. Kakor sem zvedel, bilo je dne 5. t. m. v Braslovičah pri pogrebu preč. g. dekana Lovra Potočnika poleg preč. g. celjskega opata še 32 častitih duhovnikov navzočih, a nobeden izmed njih. Vam ni o tem sijajnem pogrebu besedice poročal! Naj Vam naznam, kar sem tako od strani zvedel. Ne dvomim, da se je vse tako vršilo, kakor sem slišal pripovedovati.

Pokojni veleč. g. dekan Potočnik, ki so se še leta 1890 iz Gor. Grada preselili v Braslovče, imeli so na Svečnico še pri dobrem zdravju pozno božjo službo z blagoslovljenjem sveč. Na večer pritoževali so se o nekem trganju po roki. Dali so si pripraviti čaja, a ko jim hišna prinese naročenega krepčila, najde jih že brez zavesti. Vse drganje jih ne predrami več. Podelilo se jim je še sveto poslednje olje, a kmalu po polnoči so izdihnili svojo blago dušo, v 75. letu svoje starosti in v 39. letu mašniške službe. K pogrebu so prišli njihov rojak in predhodnik, preč. g. F. J. Bohinc, kanonik in stolni župnik mariborski, iz Gor. Grada dospeli so njihov nastopnik, č. g. dekan Dovnik. Sešla sta se pri tem pogrebu še preč. gg. dekana Hajšek iz Slovenske Bistrice in Stoklas iz Brezice, zbralo se je 28 gospodov župnikov in drugih duhovnikov, Spreved so vodili mil. g. opat Fr. Ogradi na posebno prošnjo, z mitro, nagrobnico govorili so pa že omenjeni preč. g. kanonik Bohinc. Za pokojnikom žalujejo tržani kakor kmetje, odrasli kakor nedolžna mladina. Vsem so se bili rajni gospod dekan Potočnik v kratkem času svojega tamošnjega bivanja do dobrega prikupili. Naj v miru počivajo!

Od Slov. Gradca, 19. febr. (Pogreb župnika Černoše.) Menda je ni bilo fare v treh škofijah, da bi bila imela toliko še živih župnikov, kakor mestna fara v Slov. Gradcu. Ob novem letu živelo je še pet bivših njenih župnikov, in čast. gosp. Šimon Černoša, ki so se še le leta 1890 tje preselili, čutili so se svoji starosti primerno čvrstega. V nedeljo dne 7. svečana napade jih na enkrat v cerkvi velika slabost. Izpred oltarja prenesejo jih na njihov dom. Tam se dajo drugi dan prevideti s sv. zakramenti in na god sv. Apolonije, dne 9. t. m. sklenejo svojo trudopolno življenje v 70. letu svoje dobe. Rojeni pri sv. Križu poleg Slatine so bili v Šent-Andražu na Koroškem l. 1848 v mašnika posvečeni. Kot kapelan so služili v Labudski dolini, potem pa po raznih farah pa slovenskem Štajerju. Bili so nekaj časa tudi nemški pridigar v Slovenski Bistrici. Iz Konjic prišli so l. 1862 za župnika v Črešnjeve, od tam pa l. 1878 za župnika v Pišče, od kodar jih je, smel bi reči, nesrečna trtna ušica pregnala, ker so se čutili že prestarega, da bi začeli po filokseri uničene vinograde z ameriškim trjem zasajati. Nesrečna influenza jih je tu le prehitro pograbila. Njihovega pogreba dne 11. t. m. se je vdeležilo 19 čast. duhovnikov, od katerih je pa le 15 spremljalo krsto z ostanki rajnega veleč. gosp. župnika na novo pokopališče, na katerem doslej še ni počival nobeden duhovnik. R. i. p!

Zahvala in prošnja družbe sv. Mohorja.

Naši slovenski listi so zlasti v zadnjih dveh mesecih toliko govorili o družbi sv. Mohorja, popi-

sujoč njeno stanje v primeri proti prebivalstvu v posameznih župnikovinah, presojač njene knjige in spise, ali drugače jo omenjajoč v raznih dopisih, da jim mora odbor iz srca hvaležen biti za to ter jim tem potom izreka svojo najtoplejšo zahvalo za njihove času in stvari primerne objave.

Menimo, da so s tem jako koristili družbi, ker so neprenehoma na njo obračali pozornost svojih bralcev ravno v najvažnejšem času, ko se večinoma vrši nabira za tekoče družbino leto; tako so se Slovenci sproti spominjali in opominjali, da je prišel čas, ko naj zopet pristopijo ali vabijo k pristopu v družbo sv. Mohorja.

To nam daje upanje, da tudi letos ne zaostanemo za preteklim letom, akoravno se Slovenci v obče niso imeli pohvaliti z dobro in obilno letino; nadomeščala jo bo gorečnost in izkušena požrtvovalnost naših č. gg. poverjenikov, katere zopet lepo prosimo, da ostanejo družbi naklonjeni, kakor dozdaj, da skupno kolikor moči častno izvršimo imenitno svojo nalogo.

Pred svetom smo res da lahko zadovoljni, ako se družbenikov število v prihodnje ohrani tudi le na sedanji svoji višočini — saj se mu čudijo povsod —; ali če pomislimo, da je tu pa tam družba vendar še prepičlo zastopana, da so deloma še cele pokrajine, kjer družbine knjige niso dosti znane ali še skoro nepoznane, vsiljuje se nam v rodoljubno srce goreča želja, naj bi se iz takih krajev, zlasti ob naših narodnih mejah, pridobilo in oglasilo kar največ novih udov, to tembolj, ker so tódi naši ljudje v duševnem oziru dostikrat kaj malomarni in zanemarjeni in zatoj vzpodbuje in pouka silno potrebni.

Ako pa pogledamo na knjige, ki se pripravljajo bodočim našim družbenikom, privoščili bi najrajši kar vsaki hiši vsaj po eden komad vseh šestarih Mohorjevih bukev. Po „Domačem zdravniku“ naj seže vsaka slovenska obitelj, da si iz njega prisvoji modre nauke slavnega zdravnika župnika Kneippa ter jih uvede v življenje pri sebi in drugih, zlasti pri mladini, ki se še brez težave poprime vsega, kar se ji priporoča in čemur se privaja; življenje, vravnano po teh naukih, nam je edino poročstvo, da se ohrani naš narod čil in zdrav in ga ne potare grozeča potratnost in pogubna mehkužnost.

Naj bi tudi vsakemu Slovencu prišla v roke lepa knjiga: „Jeruzalemski romar“, ki obeta biti prezanimiva in jako vabljiva po vsebini in obliki; nad 50 deloma izvirnih slik jo bode krasilo; vémo, da ko izide, bode jo vsakdo hotel imeti. Kateri kristijan bi pač ne želel več kaj zvedeti o svetih krajih, kjer se je vršilo naše odrešenje in toliko drugih dogodbe svetega pisma!

Sicer pa upamo ustreči tudi z vsemi drugimi knjigami, izmed katerih so „Smarnice“ že popolnoma dogotovljene, „Naših škodljivih rastlin“ I. snopič dotiskan, „Slov. Večernice“ stavljene; ravno kar se pa stavita: „Domači zdravnik“ in „Jeruzalemski romar“.

Zaupljivo torej zopet polagamo prihodnost naše družbe na srce in v roke našim rodoljubnim duhovnikom, vrlim gg. poverjenikom, vnetim narodnjakom in vsem milim slovenskim rojakom, — vse proseč blage pripomoči.

Konečno opozarjamo še posebno vse naše č. gg. poverjenike, da naj se nabira družnikov sklene z zadnjim dnevom meseca februarija in naj se vpisovalne pôle z denarjem vred pošiljajo pod napisom: „Družba sv. Mohorja v Celovcu“ franko vsaj do 5. marca t. l. družbinemu blagajniku.

Na premembo stanovališča družbenikov med letom se družba pri tolikem številu ne more ozirati; vsak ud dobí torej knjige tam, kjer se je dal vpisati.

Božja pomoč in božji blagoslov z nami!

V Celovcu, dne 20. februarija 1892.

Odbor družbe sv. Mohorja.

Dnevne novice.

V Ljubljani, 22. februarija.

(Občinski svet ljubljanski) ima jutri dne 23. t. m. ob 6. uri zvečer sejo. Na dnevnem redu je več važnih točk.

(Promocija.) Z Dunaja se nam piše: Danes 20. t. m. v soboto je bil na beškem vseučilišču promoviran za doktorja bogoslovja vč. gospod Fran

Ksaver Žigon, nam. profesor dogmatike na goriškem semenišču.

(Poročil) se je danes v Kobdilu gosp. Alojzij Muck, c. kr. stavbinski pristav, z gospodičino Ano Fabijanijevo. — Danes se je poročil pri sv. Jakobu v Ljubljani g. Fran Modic, trgovec na Bloški Polici, župnije Stari Trg pri Ložu, z gspđ. Josipino Premrov iz Grahovega.

(Umrli) je nočoj g. Gustav vitez Luschan, umirovljeni načelnik c. kr. rudarskih uradov, v 70. letu dōbe svoje.

(Na Trsatu) je umrl 17. t. m. č. P. Franc Kopitar, vikar, pridigar in vodnik III. reda. Bil je rojen 31. maja 1869, v red stopil 28. avg. 1863, mašnik posvečen 31. jul. 1869. Služboval je kot lektor v Gorici, potem na Klanjcu, v Karlovcu in na Trsatu. Hrvatskega jezika je bil popolnoma zmožen, kot pridigar zelo spoštovan. Na Trsatu je večinoma on pridigal, zlasti pa je ob šmarnicah skrbel za poteščenje Marijino. Vsak dan skozi ves mesec je imel sam govore. Bil je jako priljubljen radi svoje prijaznosti in postrežljivosti. Imel pa je več časa srčno napako, vsled katere je tudi nagloma umrl previden s sv. poslednjim oljem. Upamo, da ni bil nepripravljen. Bodi priporočen vsem sošolcem in prijateljem v molitev.

(Predpustnica kat. rokod. pomočnikov) v Ljubljani se je vršila včeraj prav povoljno v rokodelskem domu. Najprej so vrli pevci zapeli nekaj lepih pesmi, izmed katerih sta posebno vgajali „Mlatič in Lovci“, ter so k sklepu dodali tudi kot „liliputanci“ nekaj domačih pesmij v splošno zabavo. — Vzlasti nam je ob tej priliki pohvaliti pevovodjo g. Al. Sachsa, ki se mnogo in vspešno trudi pri rokod. pomočnikih za lepo petje, ter je za društvene večere sam zložil nekaj pesniških skladb, ki kažejo lepe njegove glasbene zmožnosti. — Izenadil nas je ta večer vzlasti humorističen dvospev za tenor in bariton z naslovom: Lovski tat. Gg. Kosmač in Bončar sta kot registrator in gozdni paznik vrlo dobro pogodila svoji vlogi kot spretna igralca in izurjena pevca. Na takih vspehih smemo res prav iskreno čestitati kat. rokodelskemu društvu. Na to se je igrala g. prof. Kržiča šaloigra „Pravda“, pri kateri sta se Orehar in Lešnikar z drugimi igralci vred odlikovala po svoji navadi z naturnim predstavljanjem. — Srečkanje je konečno doneslo navzočim mnogih dobičkov, še več pa seveda — neuresničenih nad, a vkljub temu so vsi pričujoči veseli in zadovoljni zapustili rokodelski dom, ker so v njem preživeli res nekaj prav veselih ur v poštenu zabavi. Pristaviti nam je še, da je bila za ta večer prostorna društvena dvorana mnogo premajhna ter da mnogo društvenih prijateljev ta večer ni našlo prostora v dvorani. To spričuje, da kat. društvo rokodelskih pomočnikov vedno lepše napreduje pod vodstvom neutrudnega društvenega predsednika konz. svetnika in profesorja preč. g. J. Gnjezde. Omeniti nam je tudi, da je v novem letu zopet društvu pristopilo precej novih udov-pomočnikov. Želeli bi, da bi njih zgled posnemali tudi še mnogi drugi rokodelski tovariši ter se zbrali okrog rokodelskega društva, katero je vzlasti v sedanjih časih rokodelski mladini res skoro neizogibno potrební „angelj varuh“!

(Varujte se agentov.) Iz Ilirske Bistrice se nam piše: Neki agent je bil pred šestimi tedni nabral 600 ljudij iz našega okraja in s Primorskega. Tudi iz Trnovske fare mu je šlo na limanice par sto mladeničev in mladih gozdarjev, katere je peljal čez mejo našega cesarstva daleč tje v Rumunijo, da bodo delali pri vravnavi Donave in prekopavanju nekega hriba. Revežem se je strašno hudo godilo. Mraz, težko delo, večidel v vodi, slabo plačilo, razne bolezni in druge nadloge so jih teple. Od doma so jim morali poslati potnino za vrnitev v domovino. Nekaj jih je takoj umrlo ali ponesrečilo. Mnogi ne morejo domov. Nekateri so se vrnili izstradani, premrzli, raztrgani, ter obžalujejo, da so verjeli lažnjivim obljubam. Oj, da bi pač ljudje rajši doma delali in bolj varčno živeli, ne bi jim bilo treba po svetu se klatiti ter tako neizmerno nesrečo sebi in družini pripravljati.

(Stekel pes.) Z Radovice se nam piše: Steklega psa, ki je te dni ogrizel nekoliko otrok, so ustrelili v Drašičih. Med ogrizenimi je je tudi desetletna šolarica Marija Stankovič s Krašnega Vrha. Oče te deklice je bil danes dne 20. t. m. v Metliko pozvan. Tu se mu je reklo, da bodo njegovega otroka in še druge tri, tudi ogrizene, na Dunaj poslali; tam jih bodo zdravili po Pasteurjevem navodu. Pasje zaprtijo imamo tri mesece.

(Slovensko gledališče.) Ker nam manjka prostora, bomo jutri obširneje poročali o včerajšnji predstavi.

(Občni zbor društva Marijine bratovščine.) se je vršil včeraj ob 10 uri dopoldne v magistratni dvorani, ob navzočnosti nad 100 udov. Predstojnik g. Karol Lahajner je pozdravil zborovalce ter naglašal, da društveno premoženje znaša 24.456 gld. 84 kr. Udov ima društvo 2528, in sicer 660 ženskih in 1868 moških. Za 87 velikih in 38 malih pogrebov se je izplačalo 2263 gld. 34 kr., podpore ubogim udom pa le 76 gld., ker se začasno mora štediti, da premoženje zopet nekoliko naraste, in so starejši stari udje pomrli; 91 revnih udov pa je bilo letnine oproščenih. V odbor so bili izvoljeni gg. Karol Dostal, Ivan Dogan, in Karol Hinterlehner, kot računski pregledniki gg. Ivan Zor, Ivan Grilec in Makso Benda. Načelnik g. Lahajner naznanil udom, da se bode takoj sklical izredni občni zbor, kakor hitro bodo potrjena v lanskem obnem zboru sklenena pravila. Dan in ura se bode naznanila v listih, ne s posebnimi povabili. Gg. Rusin in Hinterlehner izrečeta g. načelniku iskreno zahvalo za trudoljubivo delovanje; čemu zbor z živio-klici pritrdi. Gospod Lahajner se zahvali na tem dokazu obnega enoglasnega priznanja in obljubi, da bode kakor doslej i nadalje prav rad posvetil svoje skromne moči dobrotvornemu namenu, kar zborovalci radostno na znanje vzemó. Ker ni posameznih predlogov, gosp. Lahajner z zahvalo za lepi red zborovanje zaključí. Takoj po končanem obnem zboru je bila v magistratni dvorani odborova seja. Načelnikom je bil izvoljen jednoglasno g. Karol Lahajner, namestnikom g. Anton Klein, tajnikom g. Matija Kunc in blagsjnikom g. Albin Arko.

(V Št. Pavlu) v labudski dolini na Koroškem, kjer oo. benediktini vzdržujejo nižjo gimnazijo, se prihodnje leto gimnazija razširi s V. in VI. razredom.

(Znižana voznina na železnici Celje-Velenje.) S 1. marcem t. l. stopijo v veljavo znižane cene na lokalni železnici Celje-Velenje, in sicer se bodo dobivali tour- in retour-vozniki po znižani ceni za 25%, dalje se bode znižala voznina od Pletroviče do Žalca v prvem razredu na 20, v drugem na 15 in v tretjem na 10 kr., in končno se bode za delavce in učence znižala voznina, kakor na južni železnici.

(V preiskavi) radi Stedryjevega umora nahaja joči se Fr. Zveyer je — kakor se nam poroča — zelo nevarno zbolel; začel je bljuvati kri.

(Obesil) se je v soboto popoldne pekovski pomočnik Jurij Potočnik pri svojem mojstru „na luži“ v Gradišči pod streho. Povod samomoru je ta-le: Potočnik se ni prijavil k dopolnilnemu zadnjemu vojaškemu naboru, obsojen je bil torej na denarno globo ali pa na pet dni zapora. „Ni plačal, ni sedel ne bom, ampak eno bom naredil!“ bile so njegove zadnje besede. Nesrečnik je bil star 24 let, rojen v škofjeloški okolici.

Telegrami.

Budimpešta, 22. februarja. Prestolni govor, s katerim je bil danes opoldne odprt državni zbor, se spominja petindvajsetletnice pogodbe leta 1867, naglašala velikih napredkov Ogerske v vseh strokah in izraža

upanje, da se bode tudi v prihodnje na tej trdni podlagi razvijalo vse javno življenje. Večja finančna moč države pospešuje vravnavo valute. Vlada bode v kratkem predložila dotične nasvete, dalje tudi pravično preosnovo davkov brez zvišanja, preosnovo uprave in več drugih predlog. Prestolni govor izraža upanje, da bode ta cerkev in država izvrševali svoj poklic v harmoniji, ki je bila že stoletja na blagor obeh. Z zadovoljstvom smemo reči, da so razmere z vnanjimi državami ostale neizpremenjene prijazne.

Belgrad, 21. februarja. Finančni odsek skupščine je predložil državni proračun. Avakumović je dokazal 10 milijonov primanjkljaja. Pašić je trdil, da letos ne bode primanjkljaja.

Tuji.

19. februarja.

Pri **Maliču:** Hitter, Printz, inženjer; Hauff, dijak; Märker, potovalec, iz Grada. — Sing, trgovec, iz Linca. — Bass, potovalec; Duldner, Kohn, trgovec, z Dunaja. — pl. Seala in pl. Zinkl, ravnatelj, iz Beljaka. — Goetzke, trgovec, iz Monakovega. — Mikolasch, zasebni uradnik, iz Siska. — Kališnik, poštar, iz Tržiča.

Pri **Stonu:** Grader, Hochinger, Kolbmüller, Gebhardt, Geiger, Rath s soprogo, trgovci; Kölbl, Weiermand, z Dunaja. — Prossinagg, tovarnar, iz Hrastnika. — Gospa Slane s hčerjo iz Novega Mesta. — Stampf, trgovec, iz Praga. — Lengel, trgovec, iz Vel. Kaniže. — Mally, tovarnar, iz Tržiča. — Heiss iz Celovca. — Binder, doktorjeva soproga, iz Kamnika. — Biland, trgovec, iz Berna.

Pri **avstrijskem caru:** Susterschitz, železniški uradnik, z Nabrežine.

Pri **Virantu:** Mohar, posestnik, iz Dolenje Vasi. — Drobnič, posestnik, iz Sodražice. — Zalokar, trgovec, iz Strug. — Braun, potovalni učitelj, z Dunaja.

Umrli so:

16. februarja. Marija Trampus, 32 let, Kravja dolina 11, jetika.

18. februarja. Jožefa Uran, lončarjeva hči, 1 dan, Tržaška cesta 19, slabost. — Helena Ahlin, dekla, 84 let, Karlovska cesta 18, marasmus.

19. februarja. Ana Vertnik, ševljarska žena, 40 let, Mestni trg 9, otrpnenje pluć. — Janez Tomle, delavčev sin, 1 mesec, Kurja vas 16, božjast.

Pri zlatem drž. jabolku.

J. PSERHOFER

Zum goldenen Reichsapfel.

lekarnar na Dunaju, I., Singerstrasse 15.

Kri čistilne kroglice, poprej **univerzalne kroglice** imenovane, so staroznano zdravilno sredstvo. — Že mnogo desetletij so te kroglice splošno razširjene, mnogi zdravniki jih zapisujejo, in malo je rodbin, v katerih ni male zaloge tega izvrstnega domačega zdravila. — Od teh kroglic velja: **1 škatljica s 15 kroglicami 21 kr., 1 zavoje s 6 škatljicami 1 gld. 5 kr.,** pri nefrankovani pošiljki po povzetju **1 gld. 10 kr.** — Če se naprej pošlje denar, velja s poštnine prosto pošiljati: **1 zavoje kroglice 1 gld. 25 kr., 2 zavoji 2 gld. 30 kr., 3 zavoji 3 gld. 35 kr., 4 zavoji 4 gld. 40 kr., 5 zavojev 5 gld. 20 kr., 10 zavojev 9 gld. 20 kr.** (Menj nego jeden zavoje se ne more odposlati.)

Prosi se, da se zahtevajo izrečno

J. Pserhoferja kri čistilne kroglice.

in gleda na to, da ima vsaka škatljica na pokrovu na navodilu za rabo stoječi imenski pečat **J. Pserhofer** in sicer v **22 rdeči** barvi.

Balzam za ozebljine J. Pserhoferja, 1 lonček 40 kr., s frankovano pošiljko 65 kr.

Trpotčev sok, proti kataru, hripavosti, krčevitemu kašlju itd. 1 steklenica 50 kr.

Ameriška maža za protin, 1 gld. 20 kr.

Prašek proti potenju nog, škatljica 50 kr., s frankovano pošiljko 75 kr.

Balzam za gušo, 1 flakon 40 kr., s frank. pošilj. 65 kr.

Zdravilna esenca (Praške kapljice), proti prijenemu želoedu, slabej prebavljivosti itd. 1 stekl. 22 kr.

Razen tukaj omenjenih izdelkov ima še vse v avstrijskih časopisih naznanjene tu- in inozemske farmacevtske specialitete in se vsi predmeti, ki bi jih ne bilo v zalogi, na zahtevanje točno in po ceni preskrbē.

Pošiljatve po pošti vrše se najhitreje proti predpošiljki zneska, večje pa tudi proti povzetju.

Če se denar naprej pošlje (najbolje po poštni nakaznici), je poština dosti nižja nego pri pošiljstvih s povzetjem.

(42) 12-6

Dunajska borza.

Dne 22. februarja.

Papirna renta 5%, 16% davka	94 gld. 75 kr.
Srebrna renta 5%, 16% davka	94 " 30 "
Zlata renta 4%, davka prosta	111 " — "
Papirna renta 5%, davka prosta	102 " 65 "
Akcije avstro-ogerske banke, 600 gld.	1041 " — "
Kreditne akcije, 160 gld.	308 " 75 "
London, 10 funtov strl.	118 " 30 "
Napoleonor (20 fr.)	9 " 37 1/2 "
Cesarski cekini	5 " 57 "
Nemških mark 100	57 " 92 1/2 "

Dne 20. februarja.

Ogerska zlata renta 4%	107 gld. 85 kr.
Ogerska papirna renta 5%	102 " 35 "
4% državne srečke l. 1854., 250 gld.	138 " — "
5% državne srečke l. 1860., 100 gld.	148 " — "
Državne srečke l. 1864., 100 gld.	182 " 50 "
Zastavna pisma avstr. osr. zem. kred. banke 4%	96 " 15 "
Zastavna pisma " " " 4 1/2 %	100 " 75 "
Kreditne srečke, 100 gld.	185 " 75 "
St. Genois srečke, 40 gld.	60 " — "

Ljubljanske srečke, 20 gld.	22 gld. 25 kr.
Avstr. rubežega križa srečke, 10 gld.	17 " — "
Rudolfove srečke, 10 gld.	20 " 25 "
Salmove srečke, 40 gld.	61 " — "
Windischgraezove srečke, 20 gld.	57 " 50 "
Akcije anglo-avstrijske banke, 200 gld.	156 " 50 "
Akcije Ferdinandove sev. želez. 1000 gl. st. v. 2855	— " — "
Akcije južne železnice, 200 gld. sr.	87 " 50 "
Papirni rubelj	1 " 16 1/2 "
Laških lir 100	45 " 65 "

MERCUR

menjarnična delniška družba na Dunaju, I., Wollzeile šte. 10.

Najkulantnejše se kupujejo in prodajajo v kursem listu navedeni vrednostni papirji, srečke, valute in devize.

Razna naročila izvrše se najtočneje.

Za nalaganje glavnice priporočamo:

4% galske propinacijske zadolžnice.

4 1/2 % zastavna pisma peštanske ogerske komercijalne banke.

4 1/2 % komunalne obveznice ogerske hipotečne banke z 10% premijo.

Na te papirje daje posojila avstro-ogerska banka in podružnice njene.

1864. leta promese

cele gld. 4 1/2 } in 50 kr. kolek.
polovico " 2 1/2 }

Žrebanje že dne 1. marca.

Glavni dobitke 150.000 gld. av. velj.